

EEN AVONTUUR MET EEN GRUTTO.

WANNEER ge u wel eens met grutto's hebt bezig gehouden, dan zult ge weten, dat het zeer schuwe en niet minder wantrouwende vogels zijn. Komt ge op het terrein, waar de langsnavels huizen, dan zijt ge meestal eerder ontdekt dan in de gelegenheid een vogel te ontwaren. En dan vliegt onder groot misbaar van »grutto! grutto!« de eerste zoo heftig rond, dat spoedig meerderen hun onraadkreten daaraan paren en ge het gevoel hebt uitgescholden of uitgelachen te worden. De broedende wijfjes zijn op haar *qui vivè* en als ge er nog honderd of meer meter af zijt, vliegen ze op. Ge zoekt meestal tevergeefs naar de eieren. Neen, grutto's moet ge overloopen. Dat kan als het terrein tegen wat boschage aan ligt, dat u dekking biedt of...als de waakzame man uit visschen of pierenzoeken, in elk geval van honk is.

Op zoo 'n wijze vond ik verleden week een nest met 4 eieren. Mejuffrouw Grutto was alleen thuis en had me wat laat in de gaten. Ze vloog op toen ik de plaats nauwkeurig bepalen kon en weldra had ik de 4 priktol-peervormige eieren gevonden.

Vandaag zou ik 't nest aan m'n zoontje laten zien.

Toen we er aankwamen, stond een grutto op een vreeselijke manier te schreeuwen.

»Is daar 't nest, vader«, vroeg m'n jongen!

»Neen daar niet, maar toch wel daar in de buurt«.

Waarom, zoo dacht ik, zou die vogel zoo te keer gaan. En waarom vliegt hij niet weg? Zouden er jongen wezen? Door den kijker zagen we, dat 't een mannetje was. Ik wist precies waar 't nest lag en regelrecht stapten we er heen, scherp uitkijkende, om de eieren niet te vertrappen. Eensklaps geeft m'n jongen het teeken, waaruit ik kan opmaken, dat hij wat ziet. We staan beiden doodstil en vlak voor onze voeten zien we door de heitakjes het prachtige veerenkleed van de grutto en den langen snavel. — 't Dier blijft doodstil zitten. — We besluiten den vogel niet verder te storen en gaan even naar 't eendennest kijken daar vlak bij.—

Al pratende zegt een van ons, ik weet heusch niet meer of ik het was of Wijbrand: »Je had den vogel wel kunnen grijpen!« Zou 't waar zijn? Probeeren.

De jongen zal hem pakken. Ik geef instructies van: »onder je pet«, »niet te hard drukken!« »snel en beslist« en zoo meer.

— Weldra staan we weer bij 't nest en W. laat z'n pet langzaam zakken. De vogel zit roerloos. Eindelijk, voorzichtig! De pet ligt op 't beest, dat stil blijft zitten.» Jammer, jongen«, zeg ik »de vogel is dood!« W. zet zijn pet weer op en ziet op 't zelfde oogenblik, dat de grutto met z'n oogen knipt. Hij leeft dus? En in minder dan geen tijd bukt de jongen nog eens en heeft de grutto in z'n handen. 't Dier geeft een schreeuw, als van verrassing. Meer niet. We bekijken den vogel met veel belangstelling. Wat een prachtier is het toch!

Toen nam ik nog een proef. Voorzichtig en kalm zette ik hem weer op de eieren, maar dat was te veel gevergd. Vluc vloog hij weg.

Zou 't nest verstoord zijn? Overmorgen is 't Hemelvaartsdag. Dan gaan we nog eens kijken. We zullen den uitslag hier nog even vermelden en dan gaat dit stukje over zeer bijzondere natuurobservatie naar D. L. N.

Amersfoort.

A. JOMAN.

Hemelvaartsdag verregende. — Den volgenden dag was 't nog natter. — Zondag was de grutto nog op 't nest. Maar hij had me nu vlugger in de gaten. 'k Heb hem niet lang geplaagd. De eieren waren nog niet uit.

A. J.